

v příčině žalobního nároku. Dovolací řízení je tudíž kusé a bylo proto dovolání žalobcovu vyhověti a vrátiti věc odvolacímu soudu, aby o odvolání znova rozhodl (§ 510 c. ř. s.). Po právní stránce se ještě dodává, že je přisvědčiti dovolateli, pokud vytýká odvolacímu soudu nesprávnost jeho názoru, že se pojmy »nepořádný život« ve smyslu § 109 obč. zák. a »zhýralý život« podle § 13, písm. f), rozl. zák. úplně kryjí, neboť »nepořádný život« nemusí dosahovati stupně, jak jej má na mysli řečné ustanovení rozlukového zákona, aby proň bylo zrušení manželského svazku nezbytně nutné. Pojem »zhýralého života«, jak byl vyložen v rozh. č. 4509 a 6458 Sb. n. s. ztělesňuje v sobě jednání, jež se podle všeobecných názorů příkře příčí stanovisku cti, tudíž jednání nečestné a znamená tedy daleko hrubší vybočení z mezí hospodárnosti nebo dobrých mravů, než jak požaduje § 109 obč. zák. s hlediska pojmu »nepořádného« života pro vyslovení pouhého rozvodu manželství, maje tu na mysli takové chování, které se buď v hospodářském, nebo mravním směru odchyľuje od obvyklého způsobu řádného života.

Čís. 16464.

Předčasnost žalobního nároku spoluvlastníků na vydání poměrné části výtěžku proti společnému správci věci před složením účtu, o něž se zároveň žaluje toutéž žalobou. Nelze z c e l a v š e o b e c n ě připustiti, aby bylo možno teprve po plnění uloženém částečným rozsudkem pokračovati v jednání a rozhodnouti o dalších žalobních nárocích, zejména tehda, kdyby bylo lze další žalobní nároky přesně udati t e p r v e na základě plnění podle částečného rozsudku. Obdoby výjimečného předpisu čl. XLII, odst. 3, uvoz. zák. k c. ř. s. nelze užiti na jiné případy.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1937, Rv II 440/36.)

Žalující spoluvlastníci domu č. p. 1 v K. se na žalovaném spoluvlastníku domáhají žalobou, aby bylo uznáno právem jednak, že jest žalovaný povinen složit do 14 dnů účet o správě uvedeného domu od 1. července 1928, jednak zaplatiti žalobcům úhrnem 142.380 Kč s příslušenstvím. Nižší soudy uznaly podle žaloby co do složení účtu, v příčině zaplacení požadovaných částek zamítly žalobu, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Nesprávné právní posouzení věci spatřuje odvolání v tom, že prvý soud učinil nárok na placení závislým na tom, aby byl předložen účet o správě domu, ačkoli prý složení účtu není předurčující pro nárok na placení, jak plyne z toho, že žalobci trvali na svém nároku přes vzájemné nároky namítané žalovaným k započtení. Soud odvolací nesdílí názor odvolatelů. Účtem o správě má býti zjištěno a vykázáno, co přísluší tomu, jehož majetek druhý spravuje, a co přísluší zase správci ze správy majetku. Nárok na složení účtu jest tudíž prostředkem k uznání a zjištění vzájemných majetkoprávních nároků a závazků. Žalobci sami učinili podmínkou svého nároku na placení ze společenského poměru dřívější vyúčtování příjmů a výloh s tímto

poměrem souvisících tím, že se domáhali složení účtu o správě domu. Tím uznali také žalovaného za správce společného domu. Předpokladem zažalování nároku na placení z poměru společenského jest nutné, aby se žalobci o vzájemných nárocích žalovaného vyjádřili tak, aby bylo patrné, že uplatňují jen k o n e č n ý nárok jako výsledek společenského poměru. Žalobní nárok na placení se v souzeném případě týká celkového výnosu domu a nejde snad jen o jednotlivé úkony, takže si žalobci činí nárok na veškeré příjmy, ač jest zřejmé, že žalovaný jako zmocněnec podle § 837 obč. zák. má nárok na náhradu všech účelných výloh a nákladů a má právo si je sraziti z příjmu. A když bylo pravoplatně rozhodnuto, že jest žalovaný povinen složiti řádně účet, je proto vyčkati napřed plnění tohoto výroku a právem proto prvý soud další nárok toho času zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nelze pochybovati o tom, že se jak nároky žalobců uplatňované proti žalovanému, tak vzájemné nároky žalovaného, namítané k započtení, týkají vzájemného vypořádání poměru mezi spoluvlastníky (srv. § 839 obč. zák.). Netřeba řešiti otázku, zda se mají spoluvlastníci vždy za účelem vypořádání vzájemných nároků domáhati nejprve na správci společného majetku řádného vyúčtování (§ 837 obč. zák.) a zda se teprve na základě tohoto vyúčtování mohou domáhati vydání výtěžku (poměrné jeho části), či zda i bez předchozího vyúčtování mohou žalovati přímo o vydání výtěžku. V souzené věci se žalobci rozhodli pro vymáhání řádného vyúčtování především na žalovaném a ten nárok jim byl pravoplatně prisouzen. Že žalobci trvali na tom, aby byl žalovaný uznán povinným složiti vyúčtování, jest viděti z toho, že nevzali tento žalobní nárok až do konce ústního přelíčení zpět (§ 237 c. ř. s.), ba naopak ještě při posledním ústním jednání ze dne 5. října 1935 zdůraznil právní zástupce žalobců, že žalovaný dosud nesložil vyúčtování a že jeho přednes v přípravném spisu nelze považovati za vyúčtování. Již v žalobě uvedli žalobci, že nejsou sto udati přesnou výši nájemného, jež žalovaný vybral od nájemníků, a že zažalovanou částku opraví, až žalovaný složí účet. Neprávem proto zdůrazňují žalobci v dovolání, že složení účtu nebylo v souzené věci předurčující pro rozhodnutí o nárocích žalobců proti žalovanému. Pokud žalobci poukazují na to, že se za sporu situace změnila, ježto žalobci zjistili smlouvy uzavřené žalovaným s nájemníky, a že také mohli uvést přesné údaje o odškodnění, míní tím patrně výpočet týkající se zažalovaných nároků jen za určitou dobu (od 1. října 1932 do konce září 1935). Jím však byla objasněna jen výše požadavků žalobců, nikoliv však i jejich vzájemných závazků. Hledíc na povahu požadovaných nároků a se zřením na námítky žalovaného jest v souzené věci trvati na tom, že jest vyčkati složení vyúčtování žalovaným, aby mohlo býti jednáno o dalších nárocích za-

lobců. Jde nyní o to, zda byla žaloba, pokud se domáhala na žalovaném placení, právem nižšími soudy pro tentokrát zamítnuta, či zda bylo vynéstí jen částečný rozsudek o žalovaným uznaném nároku na složení účtu. Dovolací soud má za to, že vynesení částečného rozsudku pro uznání nebylo v souzené věci na místě, ježto částečný rozsudek lze vynéstí z á s a d n ě jen o z c e l a s a m o s t a t n ě části, vyňaté z celého žalobního žádání. takže se k této vyřízené části soud již vůbec nevrací. Nelze zcela všeobecně dopustiti, aby bylo teprve na základě plnění podle částečného rozsudku možno pokračovati v jednání a rozhodnutí o dalších žalobních nárocích, zejména kdyby bylo lze další žalobní nároky přesně udati teprve na základě plnění podle částečného rozsudku. Dovolatel poukazuje na předpis čl. XLII uvoz. zák. k c. ř. s., jenž dopouští v třetím odstavci, aby určité vytčení toho, co má býti podle žalobcovy žádosti vydáno, bylo vyhrazeno, až by byl učiněn přísežný údaj o jmění. Podle rozhodnutí nejvyššího soudu uveřejněného pod č. 16005 Sb. n. s. je v případě tam řešeném vydati zatím jen částečný rozsudek o žalobní žádosti na složení vyjevovací přísahy a podle § 190 c. ř. s. přerušiti řízení o žalobní žádosti na vydání dokladů. Leč předpis třetího odstavce čl. XLII uvoz. zák. k c. ř. s. jest, jak se i v onom rozhodnutí zdůrazňuje, výjimkou z předpisu § 226 c. ř. s. o určitosti žalobní prosby. Takový výjimečný předpis nelze obdobou rozšiřovati i na případy jiné a tudíž ani na souzený případ. Nebyly proto v souzené věci splněny předpoklady pro vydání částečného rozsudku.

Čís. 16465.

Přešel-li závazek, přispívati okresu určitou částkou na zúročení a umoření zápůjčky až do jejího úplného umoření, se zavázané akciové společnosti fusí na jinou akciovou společnost, jest tato společnost zavázána k plnění, třebaže převzatý podnik zrušené akciové společnosti prodala. Jest nezávažné, že za onen závazek ručí i nový nabyvatel podniku. To, že se oprávněný obrátil o plnění závazku na kupitele podniku a že po delší dobu proti nabyvatelce podniku nenastupoval, nesignaluje propuštění nabyvatelky z onoho závazku a souhlas s jeho výhradným převzetím kupitelem podniku.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1937, Rv II 446/36.)

Prohlášením ze dne 21. července 1894 se Arnošt H. st. zavázal přispívati za sebe a své nástupce v držení továrny čp. 1 ve V. a firmy B. H. bývalému samosprávnému okresu z-skému na zúročení a úmor zápůjčky 280.200 zl. r. č., sjednané uvedeným okresem při stavbě místní dráhy z Č. do M. na zakoupení kmenových akcií uvedené dráhy (tak řečený subgaranční příspěvek). Tento subgaranční příspěvek skutečně platili jak Arnošt H. st., tak jeho nástupci v držbě dotčené továrny, a to postupně Arnošt H. ml., potom Akciová společnost »P-ské papírny« a po